

V.Megre Anasta

TURINYS

PRADŽIA	
MAŽOJI TAIGIETĖ	
Į KĄ PANAŠI DUKRA	
Į KITĄ IŠMATAVIMĄ	
GYVATĖS-TARPININKĖS	
SVARBIAUSIAS INSTRUMENTAS	
STATANT NAMĄ	
NESKUBINK SAVO LAIKO	
REIKIA PAGALVOTI	
MAMUTAS DANAS	
GIMTINE, NEPASIDUOK, AŠ SU TAVIMI	
BROLIAI PRIEŠINGYBĖS	
KOKIA TAVO BŪTIES PROGRAMA	
KAS VALDO MŪSŲ MINTIS	
PRIE KO PRIEIS ŠIE ŽMONĖS	
SUSITIKIMAS SU SAVO PIRMAPRADŽIU VAIZDINIU	
SAVO GIMINĖS SURINKĖJAS	
TRYS ŽODŽIAI IŠ VISATOS DĖSNIŲ	
ANTIPROTO IŠMATAVIMAS	
Dirbtinis pasaulis	
Dirbtinis vandentiekis	
Antiproto ipoteka	
Kodėl išeina meilė?	
Valdžia virš valdžios	
Kodėl žūsta imperijos	
2012 METAI.....	
„AŠ PANAIKINU IŠPRANAŠAUTĄ ŽEMĖS PRAGARĄ“	
AŠTUONKOJIS, ĖDANTIS ŽMONES	
UŽKIRSTI KELIĄ PLANETOS KATASTROFAI	
TĖVONIJOS DEKLARACIJA	
MANO VIENIŠAS HEKTARAS	
NEPASITIKĖJIMO BARJERAS	
MAGŲ VARŽYBOS	
UGNIES PAUKŠTĖ	
NESMERK TUŠČIAI	
GIMTOJI PARTIJA	
NAUJŲ PLANETŲ ĮSISAVINIMAS	
PIRMOSIOS CIVILIZACIJOS ŽMONĖS	
KARŠTAS PROTĖVIŲ KRAUJAS	
ERDVĖS TELEPORTACIJA	
LAIŠKAS SŪNUI	

V. Megre Anasta

MAŽOJI TAIGIETĖ

Jau praėjo daugiau nei penkiolika metų, kai aš susipažinau su Sibiro taigos atsiskyrėle Anastasija. Kai sužinojau, jog ji turi pagimdyti mano sūnų, tai dėjau daug pastangų, iki fizinio poveikio, kad pervežtumėme Anastasiją į Novosibirską. Gimdyti taigoje man tada atrodė neleistina, auklėti vaiką be visuomeninių institucijų – neįmanoma.

Iš pradžių Anastasijos gyvenimo būdas taigoje man atrodė, švelniai sakant, keistu. Dabar gi vis keistesniu atrodo šiuolaikinių megalopolių žmonių gyvenimo būdas .

Kai ji, kaip ir anksčiau likusi taigoje, išnešiojo dukrą, man širdyje buvo džiugu ir ramu. Požiūris į gyvenimą per tuos metus kardinaliai pasikeitė.

Panorėtų Anastasija gimdyti ne taigoje, o netgi pačiuose geriausiuose sostinės gimdymo namuose, aš pulčiau į melancholiją ir maudulį. Tikriausiai manęs nepaliktų nerimas dėl savo kūdikio ateities, auklėjamo šiuolaikiniais visuomenės institutais.

Įvyko vertybių pervertinimas, pasikeitė mano požiūris į gyvenimą.

Anastasija pagimdė mūsų dukrą sibiro taigos giminės laukymėje. Aš nedalyvavau gimdyje, greta jos nebuvo kvalifikuotų gydytojų ir šiuolaikinės medicininės aparatūros. Tačiau sieloje man buvo ramu. Aš žinojau: gimdymas vyksta viename iš pačių tobuliausių pasaulio gimdymo namų – giminės erdvėje.

Kai Anastasija pagimdė dukrą, ji paklausė, kokį vardą aš norėčiau duoti naujagimei? Aš nesusimąstydamas pasakiau – Anastasija. Tai ne dėl to, kad Anastasija mūsų sūnų pavadino Vladimiru. Tuo metu, kai Anastasija pagimdė dukrą, aš ją vertinau kaip išmintingą, drąsą ir labai gerą moterį. Jos vardas man tapo visų šitų savybių sinonimu, ir norėjosi, kad dukra perimtu jas. Nieko kito, išskyrus Anastasiją, kaip dukros auklėtoją aš negaliu įsivaizduoti. Nors daugeliu atvejų jos auklėjimas atrodo kaip visiškas tokio nebuvimas, bet tai toli gražu ne taip.

Štai pavyzdys, kas su mažąja taigiete vyko taigoje.

Šįkart Anastasija sutiko mane linksma, netgi atrodė kažkokia žaisminga. Ji pasirodė netikėtai, kai aš artėjau prie žinomos laukymės, kur dabar jie gyveno trise. Dėvinti lengvą suknelę, panašią į romėnišką tuniką, ji stovėjo mano kelyje ir šypsojosi. Įdomu, iš kur pas ją ta suknelė? Aš sustojau, mėgaudamasis neįprastu reginiu.

„Neįtikima – pagalvojau – tiek laiko praėjo, pagimdė du vaikus, o kaip ir anksčiau jauna ir nepaprastai graži. Aš susenau, pražilau, o ji nesensta.“

Iškilo atmintyje, kaip atsibudusi ankstų rytą, ji džiaugiasi atėjusia diena, lenktyniauja su vilke, atlieka įmantrius salto. Ar galės ji dabar tai padaryti?

Tarsi išgirdusi mano begarsį klausimą, Anastasija beveik neįsibėgėjusi padarė dvigubą salto ir atsirado šalia manęs.

– Sveikas Vladimirai, – suskambėjo jos balsas.

Iškart atsakyti aš negalėjau. Nuo Anastasijos kūno sklido kerintis aromatas ir nepaprasta šiluma. Aš atsargiai prisiliečiau prie jos peties, kažkodėl nesiryždamas apkabinti. Ir atsakiau kažkaip nei šį, nei tą.

– Ir tau sveika, Anastasija.

Ji prigludo prie manęs, apkabino ir sušnibždėjo.

– Mūsų mažoji dukrytė gudruolė ir gražuolė.

Paskui Anastasija ėjo priešakyje basomis per žolę. Žengia koją už kojos, tarytum manekenė ant podiumo. Ji taip daro ne pirmą kartą, kaskart jos eisena atrodo juokinga ir nuotaiką kelia.

Kaip paprastai mes iškart nuėjome prie ežero, kad po kelionės nusimaudytume. Aš jau žinojau – šito maudymosi paskirtis ne tik tam, kad atsigaivinčiau iš kelionės, svarbiausia – pasistengti nuplauti kvapus, nebūdingus taigos laukymei. Todėl po pirmo maudymosi Anastasija padėjo man išsitrinti iš įvairių žolelių paruošta košele. Įtrindama ji juokavo:

– Gero maisto pas jus vis mažiau lieka, tavo pilvukas truputėlį išsipūtęs.

– Tai disbakteriozė. Taip gydytojai sako. Ji beveik devyniasdešimčiai procentų gyventojų, – atsakau aš.

– O galgi viskas dėl to, kad pilvukas valios neturi? – nusijuokė Anastasija. – Pats sakai – dešimčiai procentų visgi nėra šitos disbakteriozės.

Kurį laiką aš turėjau vaikščioti su padengtu žalia košele kūnu ir net plaukais, paskui – vėl nerti į vandenį, pliuškentis. Kada išbridau ir kūnas šiek tiek apdžiūvo, Anastasija nusivilko savo suknelę, panašią į romėnų tuniką, ir atkišo ją man.

– Gerai bus, jeigu tu dabar apsivilksi tuos marškinius.

Anastasija stovėjo priešais mane apnuogintomis krūtimis. Jos buvo vos didesnės nei anksčiau. Ant vieno spenelio pasirodė lašelis pieno.

– Tu vis dar dukrą maitini krūtimi? – paklausiau aš.

– Papildomai pamaitinu, – linksmi atsakė Anastasija. Suspaudė dviem rankomis krūtinę, trykštelėjo man į veidą srovele pieno, nusikvatojo, ištrynė pieną ant veido.

– Kai apsivilksi ir užsijuosi, ant tavęs atrodys, kaip marškiniai. Aš tuos marškinius nuo mūsų dukros gimimo visą laiką nešiojau. Kartais ji miegodavo susisupusi į juos. Priprato prie jų kvapo, vaizdo. Jeigu tu padarysi taip, kaip aš sakau, mūsų dukrytei bus lengviau prie tavęs priprasti.

– O ką tu dabar apsivilksi?

– Tai mano dveji tokie, labai panašūs, aš juos pasikeisdama nešiojau. Šiuos, kuriuos siūlau tau, daugiau vilkėdavau. Ir plaukus iš žolių pintu žiuželiu dažnai pasirišdavau. Dabar eisiu ir tau supinsiu tokį pat, o tu kol kas gali stebėti mūsų dukrytę.

– Tiktai stebėti? Liesti jos, reiškia, negalima?

– Vladimirai, aišku galima. Iš pradžių geriau stebėti. Ji nors ir maža, bet jau savarankiška asmenybė, ir geriau, jei tu neįkyriai stebėsi. Susipažinsi su jos įpročiais, pabandysi įsigilinti į jos pasaulį.

– Aš žinau, iš pradžių sūnų irgi tik stebėjau. Pasakyk Anastasija, kada ant rankų ją galima bus imti?

– Pats pajusi. Širdis pasakys.

Man pasirodė, kad Anastasijai norėjosi, jog aš vienas pasekčiau mūsų mažąją dukrytę, pasistengčiau kažką suprasti, dėl to ji ir sugalvojo kažkokius skubius savo darbus. Tačiau ir aš neprieštaravau tokiam požiūriui. Iš tiesų, reikia nors kažkaip pasekti vaiko elgseną. Juk aš dukrai tik kažkoks nepažįstamas dėdžius. Šis nepažįstamas dėdžius staiga, ne iš šio ne iš to, griebia vaiką ir pradeda rodyti savo švelnumą. Niurkyti, lementi, norėdamas įtikti sau. O gal vaikui bjaurūs visokie lemenimai ne tik nepažįstamų dėdžių, bet išvis, kad ir kas tai bebūtų. Aš paklausiau:

– Anastasija, kur dabar mūsų dukra? Jeigu tu nueisi pinti, na tą žiuželį iš žolių, kaip aš ją rasiu?

– Ji kur nors čia, netoli, – ramiai pasakė Anastasija. – Pabandyk pats ją surasti, tegu tau širdis pašnibždės jos buvimo vietą.

Man atrodo, aš daug ką pradėjau suprasti taigos laukymės gyvenime. Tačiau kiekvieną kartą visgi tekdavo kažkuo nauju stebėtis.

Kaip galima leisti taigoje bet kur eiti ar šliaužti dar nesulaukusiam dvejų metų vaikui, ir netgi neprižiūrėti jo? Ir dar taigoje, kur nėra žmonių. Taigoje, kur daugybė laukinių žvėrių.

Anksčiau, aš stebėdavau savo naujagimi sūnų, mačiau, kaip jis užmigdavo lokės paslėpsnyje, ir ta gulėjo nejudėdama belaukdama, kada jis išsimiegos. Mačiau, kaip kūdikį saugo vilkai, kaip su juo žaidžia žvitrios voveraitės. Man buvo aišku: gyvenantys laukymėje ir aplink ją žvėrys prilyginti naminiams gyvūnams. Jie savo paženklintoje teritorijoje nesipyksta, nepuola vienas kito. Šuo namų sąlygomis gali neliesti ir netgi draugauti su gyvenančia tame pačiame name kate,

o pašalietę užpulti. Vadinasi, ir čia, jų pažymėtoje teritorijoje, nepuola vienas kito, o juo labiau žmogaus palikuonių.

Žmogų, gyvenantį jų teritorijoje, jie garbina, žinoma, saugos ir žmogaus vaiką, priims už garbę rūpinimąsi juo. Vis dėlto situacija buvo kažkokia neįprasta. Pavyzdžiui, kas gali atsitikti, jeigu vaikas išeis už pažymėtos teritorijos? Kiti žvėrys žiūrės į jį ne taip, kaip savo. Apskritai, nepaisant logikos, pojūčiai kilo neįprasti.

Aš paklausiau nueinančios Anastasijos:

– Na, o jei aš kokius žvėris sutiksiu, kol ieškosiu dukros? Aš dar nepripratau prie jų, o jie prie manęs.

– Nieko blogo jie tau nepadarys, tu gi marškiniuotas, Vladimirai. Gali drąsiai vaikščioti, neskleisdamas baimės mintimis, – Anastasija nubėgo prie savo žemės namelio.

Išėjęs į laukymę ir nieko joje neradęs nuėjau mišku apie laukymę, nusprendęs, kad dukra gali būti netoli, ir jeigu aš eisiu didindamas rato diametrą, tai būtinai ją pamatysiu.

Pamačiau dar nebaigęs eiti pirmo rato. Mažoji Anastasija stovėjo viena tarp serbentų krūmų, laikėsi už šakelės, žiūrinėjo kažkokį vabaliuką ir šypsojosi. Aš pasislėpiau už kito krūmo ir pradėjau stebėti.

Mergytė vilkėjo trumpa suknele-marškiniiais, jos plaukus laikė aprišalas, supintas iš kažkokių žolių pluošto. Patenkinusi savo susidomėjimą, kas vyksta ant šakelės, ji basomis kojėlėmis nuėjo žolė į laukymės pusę. Matyt, užkliuvusi už šakos ar žolės nuvirto, bet nepravirko, tylomis atsirėmė rankomis į žemę, atsisėdo. Paskui praropėjo pora metrų ir vėl atsistojo ant kojyčių, lėtai žengdama, tęsė savo kelionę.

Aš, stengdamasis būti nepastebimas labai atsargiai judėjau paskui savo dukrą. Staiga tiesiog mano akyse Nastenka dingo. Iš pradžių aš kuriam laikui apmiriau iš netikėtumo, paskui greitai pribėgau prie tos vietos kur ji ką tik ėjo, bet jos niekur nebuvo. Nei už medžio, greta kurio dingo, nei už krūmų. Maža mergytė dar negalėjo greitai bėgioti, kad taip veržliai dingti iš akių.

Aš pradėjau sukti ratus aplink medį, prie kurio ji dingo, kiekvieną kartą didindamas rato diametrą, bet taip ir nepamačiau jos. Kurį laiką pastovėjau sprendamas, ką daryti, paskui nukūriau prie žemės namelio, kur turėjo būti Anastasija.

Ji ramiai sėdėjo prie įėjimo, iš žolės pluoštų pynė galvos apraišą ir tyliai dainavo. Netoli nuo jos juodsidabrė lapė, kaip meilus katinas, trynėsi į medžio kamieną.

– Anastasija, dukra prapuolė, – išrėžiau aš. – Ėjau paskui ją už kelių metrų, nenuleisdamas akių. Ir staiga ji šast... tartum ištirpo. Jos niekur nėra.

Anastasijos reakcija buvo nuostabiai rami, atsakydama, jinai net nenustojo pinti.

– Nesirūpink, Vladimirai. Aš manau, dabar ji sename lapės urve.

– Kas tau tai pasakė?

– Matai, lapė svajingai į medį trinasi?

– Matau.

– Kartu ji praneša – kūdikis jos urve.

– O gal lapė kažką kitką praneša?

– Jei apie blogą, tai ji susijaudinimą vaizduotų. Bėgtų į šalį, vėl pribėgtų paskui save patraukdama į pagalbą.

– Vis dėlto tu negali būti šimtu procentų įsitikinusi dėl dukros buvimo vietos, juo labiau ten, kur ji prapuolė, nėra jokio urvo, aš viską apžiūrėjau.

– Gerai, Vladimirai, eime kartu ir pažiūrėsime, kur mūsų gudruolė pasislėpė.

Kai mes atėjome į tą vietą, kur mažoji tarytum ištirpo, Anastasija praskyrė žolę, ir aš išsyk pamačiau urvą. Landa buvo truputėlį įgriuvusi, ir susidarė duobelė. Aš žvilgtelėjau į ją ir pamačiau: dugne, susirietusi į kamuolį ramiai miegojo Nastenka.

– Matai, ji užmigo ant drėgnos žemės ir, man rodos, kad savarankiškai iš ten neišlips.

– Ant dugno – sausa žolė, Vladimirai. O mūsų dukrelė kai išsimiegos, pati sugebės išspręsti problemą, kaip išsikrapštyti iš savo slėptuvės.

– Kaip išspręs?

– Jeigu nori Vladimirai, pasek, o aš eisiu, baigsiu daryti sumanymą.

Aš likau. Panašiai po trisdešimties minučių duobėje pasigirdo šiugždėjimas. Mergaitė atsibudo, bet savarankiškai išlipti iš duobės jai buvo sunku, o apskritai tai nelabai ir mėgino. Po pirmo bandymo įvertinusi savo jėgas, mergaitė išleido kviečiantį garsą: ago, ega. Ne verksmą, o būtent kviečiantį garsą. Tuo pat atsirado lapė, anksčiau besisukinėjanti šalia Anastasijos. Ji iš pradžių atsistojo ant buvusio urvo krašto, pažiūrėjo, pauostė ir pasisukusi į urvą nugarą, nuleido į jį uodegą. Lapė įsirežė ir lėtai ištraukė iš urvo įsikibusį į uodegą vaiką. Mergaitė dar maždaug apie pusę metro vilkosi už lapės, paskui paleido jos uodegą, atsistojo keturpėsčia, o po to atsistojo ant kojų. Mažoji Nastenka apsižvalgė, nusišypsojo, tarytum ką prisiminusi ir lėtai žengdama, šypsodamasi nuėjo ežero pusėn. Aš slapčia sekiau ją toliau.

Jokių žvėrių arti nebuvo ir, atrodo, išskyrus mane niekas taigoje mažylės neseka. Tačiau kiek vėliau aš supratau, kad apsirikau. Pasirodo, ir ją, ir mane įdėmiai stebėjo, ir greitai pirmą kartą pamačiau dukros konfliktą su taigos žvėrimi.

Kai Nastenka išlindo iš aviečių krūmų, kurį laiką ji stovėjo vietoje ir žiūrėjo į ežero vandens plynę, po to nusivilko trumpus marškinėlius, ir atsargiai žengdama basomis kojėlėmis nuėjo prie ežero. Iki vandens jai liko penki–šeši metrai paeiti, kai staiga iš krūmų išsoko stambi vilkė, ir per kelis galingus šuolius atsistojo tarp ežero kranto ir Nastenkos. Mergaitė mažomis rankelėmis patapnojo žvėrį per nugarą, patampė už kailio, palietė snukį. Atsakydama vilkė lyžtelėjo vaiko kojytę, bet tuo jų tarpusavio dėmesio ženklai ar glamonės pasibaigė. Matyt į Nastenkos planus neįėjo žaidimai su vilke, ji norėjo eiti prie vandens, dėl ko iš pradžių padariusi tris žingsnius į šalį pamėgino apeiti stovinčią vietoje vilkę. Tačiau kai tik mergaitė pabandė pajudėti pirmyn, vilkė vėl pastojų kelią. Rankytėmis Nastenka įsiremė į vilkės šoną, stengdamasi nustumti kliūtį, bet vilkė neklausė vaiko ir stovėjo kaip į žemę įbesta. Tada Nastenka atsisėdo ant žolės, kurį laiką pagalvojo ir pabandė praropoti po vilkės pilvu. Tačiau ir šis bandymas nepasibaigė sėkmingai – vilkė prisispaudė prie žemės.

Nastenka turbūt suprato – žvėris nepraleidžia prie vandens ir jėga kliūtis nepašalinti. Kurį laiką ji sėdėjo ant žolės, apie kažką galvojo, paskui pradėjo šliaužioti ir net nutolo nuo vilkės bei ežero.

Netrukus ji atsistojo ant kojų, laikydama rankose nedidelę šakelę, atėjo prie vilko snukio, pavadžiojo po jį šakelę ir numetė ją į miško pusę. Šakelė nuskrido tik pusantrą metro. Vilkė pašoko prie šakelės, sugriebė ją dantimis. Tuo pačiu metu Nastenka, aktyviai dirbdama kojėlėmis, nubėgo prie ežero kranto. Vilkė suprato, kad ją pergudravo, ir dviem veržliais šuoliais prisivijo vaiką prie pat vandens ir pargriovė.

Nastenka nuvirto ant nugaros, jos galvelė palietė vandenį, atsistumdama kojėlėmis į smėlį, ji bandė pasislinkti toliau, prie ežero. Vilkė sugriebė vaiko kojėlę dantimis. Tikriausiai ji stengėsi nesuteikti skausmo, jos prispaudimas nebuvo šiurkštus.

Nastenka įrėmė antrą kojėlę į vilko nosį, ištraukė savo pėdą iš nasrų ir judriai smuko į vandenį. Šioje vietoje, išsyk prie kranto buvo beveik metro gylis, ir mažylė iki kaklo pasinėrė į vandenį, bet čia pat išniro. Dirbdama rankelėmis ir kojėlėmis, ji laikėsi ant vandens paviršiaus.

Aš pagalvojau, kad plaukti dukra gerai nemoka. Išbėgau iš savo slėptuvės, ruošdamasis šokti į vandenį, bet kuomet atsidūriau ant kranto, pamačiau – prie vaiko priplaukia vilkė.

Besikapanojanti vandenyje mergaitė įsiremė į vilko šoną, rankelėmis įsikibo į kailį ir jos nuplaukė palei krantą ant seklumos. Nastenka, pajutusi po kojomis dugną, tuo pat paleido vilkę.

Šlapia vilkė išbrido ant kranto ir nusipurtė, aplink save išmėtydama daugybę saulėje blizgančių purslų. Ji ne nubėgo, o liko ant kranto įdėmiai stebėdama vaiką, ir, kaip man pasirodė, budriai skersakiuodama į mane.

Tačiau Nastenka, iki juosmens stovinti vandenyje, šypsojosi ir atsidėjusiai kvietė vilkę pas save. Ji rankelėmis plekšnojo per vandenį, ragindama mojavo, bet vilkė pas ją nėjo. Galbūt žvėriui nepatiko vandens procedūros arba žaidimai ežere atrodė pavojingi.

Staiga Nastenka pasuko galvelę į mano pusę ir sustingo. Aš pirmą kartą pajutau įdėmų savo mažos dukrelės žvilgsnį ir stovėjau matydamas jos žvilgsnį ir negalėdamas pajudėti. Buvo aišku, ji mane suvokia kaip kažkokią nesuprantamą būtybę, netikėtai atsiradusią jos gyvenamojoje teritorijoje.

Ji kurį laiką apžiūrinėjo mane, paskui nususuko ir neskubėdama išbrido iš vandens į krantą, atėjo prie vilkės gulinės ant žolės, kuri paėmusi dantimis suknelę, padavė ją mergaitei. Tačiau Nastenka jos neapsivilko ant šlapio kūnelio, paėmusi apdarą patraukė į laukymės pusę prie žemės namo. Aš toliau stebėjau, kaip ji atlieka savo kelionę taigoje, ir galvojau.

Eina šypsodamasis per Sibiro taigos gilumoje esančią laukymę mažas vaikas, niekas jo nebaugina, niekas neužpuola, priešingai, žvėrys pirmu reikalavimu pasiruošę atskuosti padėti. Eina mažas žmogus, tarsi karališkos giminės įpėdinis per savo valdas. Jam įdomu stebėti vabaliukų, voveraičių ir paukščių gyvenimą. Jam įdomu žiūrinėti gėlės ir ragauti žolytes bei uogas.

O šiuo metu kokia nors kita, tokio paties amžiaus mergaitė yra keturiomis sienomis apribotoje erdvėje, bet ir joje, tarsi žvėrelis ji suvaržyta nors gražiomis, bet maniežo sienomis. O geri tėvai priperka jai plastmasinių žaislų, ir ji juos paragauja.

Milijonai mūsų pasaulio mergaičių ir berniukų, tarsi žvėriukai, užauga butuose-narvuose. O mes norime, kad iš jų išaugtų protingi, laisvi ir kilnūs žmonės.

Tačiau šie asmenys net įsivaizduoti sau negali – laisvė – pirmiausia tai laisva mintis, žinojimas ir gyvo pasaulio jautimas.

Apie tą gyvą pasaulį paaugusiems vaikams pasakos mokykloje. Jis žinoma įgys tam tikrą informaciją apie didžiulį gyvos gamtos pasaulį, visatą, sukurtą didžiojo Kūrėjo, bet niekada negalės pasijusti savimi. Tuos pojūčius, kuriuos žmogus gali gauti pirmaisiais gyvenimo metais be pastangų ir įtampos, o priešingai, lengvai, harmonijoje su didžiu Kūrėjo pasauliu, nepakeis jokios mokyklos pamokos ir universiteto paskaitos.

Aš neraginu eiti su vaikais į taigą. Tai būtų absurdiška, tačiau kažką daryti visgi būtina.